

GÖMÖRI GYÖRGY

A tél illata

„Illata van a télnek”

Füst Milán

Illata van a télnek,
 s a szélnek is: szomorkás, nedves,
 rőzse-, vagy esőszagú így tél idején,
 ami nem is igazi, mert szigeti tél:
 olyan angol, hogy zöldel benne a fű
 és hamarosan újra lángot vet a kikerics is a réten –
 illata árad a télnek,
 remény-illata! a bokrok alatt a bogarak
 rejtelmesen élnek,
 vagy tán alusznak is ilyenkor; s én sem
 itélem el azt, aki csak a sötétbe réved
 esténként és forralt bort tölt talpas poharába
 azon töprengve: hová is bújt a világból
 a könyörülő Isten (hogyha egykor benne volt),
 és hová, hová rohan ez a megszentelt
 örületében cincogva szaporodó,
 le- és felfelé mutáló, ősgyarlón testvéri emberi sajzat?

1996 január

Állapotok

Ritka kegyelmi állapot:
 nem fáj semmi, elméd s érzékeid nyugodtak.
 Most csak messziről szemléled
 az önsanyargató szerelem odaadását,
 ahogy a fiús keleti rabnő
 aláveti magát a római kardnak.
 Villan az és lecsap – metsző kéjt okoz,
 majd hosszan-sajgó fájdalom forrása lesz.
 Te meg karodat vigasztalásul
 nyújthatod csak óvó ölelésre.
 Így a Nirvánát sosem érzük el –
 túl erős még mindig a vágy,
 s az ismerős formák meglepetése.
 Újra kinyílt egy ablak, s becsukódott;
 újra virágzik majd a megsebzett karcsú akácfa.